

ת"פ 57460/07/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 57460-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופט יואל עדן

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דרור שטורק - פמ"ד

המאשימה

נגד

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד רפי ליטן

הנאשם

הכרעת דין מנומקת

החלטתי להורות על זיכוי הנאשם, מחמת הספק, מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן.

האישום

1. כתב האישום המתוקן מייחס לנאשם ביצוע עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, מספר עבירות לפי סעיף 329 (א)(1) לחוק העונשין, חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 (א)(2) לחוק העונשין, ועבירות נשק (נשיאת נשק) לפי סעיף 144 (ב) רישא לחוק.

על פי כתב האישום המתוקן:

הנאשם וע' ("ע") הינם אחיו של מ' ("המתלונן 1" או "מ").

ש' ("המתלונן 2" או "ש") וע"א ("המתלונן 3" או "ע"א") (כולם ביחד: "המתלוננים") הינם בניו של מתלונן 1 ואחייניו של הנאשם.

הנאשם והמתלוננים גרים בסמיכות בפזורה א' והמרחק בין בתיהם הינו כ- 20-25 מטרים.

עובר לאירוע שיתואר להלן, התפתח סכסוך בין הנאשם ומתלונן 1, שטיבו אינו ידוע במדויק למאשימה.

בהמשך לאמור, ביום 13.7.20 בשעה 5:45, או בסמוך לכך, במסגרת הסכסוך, התפתח עימות בין הנאשם וע' לבין המתלוננים.

במסגרת העימות התחיל הנאשם לקלל את המתלוננים ולאיים כי "יהרוג אותם".

בשלב מסוים, כאשר המתלונן 1 עומד על השביל בסמוך לביתו, נכנס הנאשם אל עמדת הנהג ברכבו ("הרכב"), יחד עם ע' שישב לידו.

בעוד המתלונן 1 עומד כאמור, נסע הנאשם ברכב במהירות ובפראות אל עבר המתלונן, זאת בכוונה להטיל במתלונן 1 נכות, מום או לגרום לו חבלה חמורה. המתלונן 1 אשר הבחין ברכב שועט לעברו, קפץ ברגע האחרון מנתיב נסיעתו של הנאשם, ובכך נמנעה פגיעתו על ידי הנאשם.

בהמשך לאמור, ובעודו יושב ברכב שלף הנאשם נשק וירה לעבר המתלוננים שתי יריות. לאחר מכן נסע הנאשם סמוך לביתו, שם עצר את הרכב, ירד מהרכב, וירה שוב מספר יריות לעבר המתלונן 2 ומתלונן 3 אשר עמדו בסמוך לביתם, זאת בכוונה להטיל בהם נכות מום או לגרום להם חבלה חמורה.

בשל ירי הנאשם לעבר המתלוננים, נפגע המתלונן 2 מירי הנאשם באזור חזהו ובשורש כף ידו הימנית. כמו כן, נפגע המתלונן 3 מירי הנאשם בכף רגלו הימנית.

כתוצאה מפגיעת הנאשם במתלונן 2, המתלונן 2 הובל לבית חולים סורוקה, שם התקבל בחדר טראומה, כאשר אובחן כמי שסובל מפגיעה בחזה לא חודרת ופצע ירי לאמה דיסטלית מימין.

כתוצאה מפגיעת הנאשם במתלונן 3, הובהל המתלונן 3 לבית החולים, שם אובחן כמי שסובל מחתך שטחי באורך של כ- 5 ס"מ בכף רגל ימין, אשר נוקה, עבר חיטוי ונחבש.

על פי כתב האישום - הנאשם במעשיו לעיל, פצע את המתלוננים או גרם להם לחבלה חמורה שלא כדין, זאת בכוונה להטיל בהם נכות או מום או לגרום לו לחבלה חמורה, וכן ניסה שלא כדין לפגוע באדם בנשק פוגעני אחר. כמו כן, הנאשם נשא והוביל נשק, בלא רשות על פי דין לנשיאתו או הובלתו.

המענה לכתב האישום

2. תשובת הנאשם לכתב האישום הינה כדלקמן:

הנאשם מאשר את הקרבה המשפחתית, ומאשר כי הוא והמתלוננים גרים בסמיכות, אם כי המרחק המדויק אינו ברור.

נטען כי ביום האירוע החל מתלונן 1 לקלל את הנאשם בבוקר, וקרא לילדיו לזרוק לעבר ביתו של הנאשם, ואלה זרקו אבנים יחד עם צינורות ברזל.

הנאשם מכחיש את הטענות על כי בהמשך התפתח עימות בינו לבין המתלוננים, מכחיש לחלוטין כל ירי, מכחיש את השהות ברכב, מכחיש את התפתחות העימות, וטוען כי הוא היה קורבן לאירוע מוקדם יותר באותו בוקר, במסגרתו יידו אבנים לכיוון ביתו.

הנאשם מכחיש את השהות ברכב, ומכחיש מחוסר ידיעה את הטענה שהמתלונן 1 עמד על השביל בסמוך לביתו, הנאשם גם אינו יודע אם ע' היה ברכב, שכן הוא מכחיש את שהותו שלו ברכב.

נטען כי המתלונן יחד עם בניו, תקפו את הנאשם בכך שיידו אבנים לעבר ביתו, ובכך הסתיים האירוע. הנאשם מכחיש את השהות ברכב ומכחיש ירי לעבר המתלוננים.

ראיות התביעה

3. עדי התביעה המרכזיים אמורים היו להיות עדי התביעה 1-5, וע.ת. 18.

ע.ת. 1 הוא מתלונן 1, והוא אביהם של עדי תביעה 2 ו- 3, ע"א ושי', אשר שניהם הם הנפגעים על פי כתב האישום. ע.ת. 4 הינו אחיהם של עדי תביעה 2 ו- 3, ובנו של המתלונן 1. ע.ת. 5 הינו דודו של הנאשם, וע.ת. 18 הינו אח נוסף של המתלוננים.

נערכו כמה ניסיונות לזימון והבאת עדי התביעה 2, 5 ו- 18 לעדות, ואחד מהם, ע.ת. 2 (ע"א) הינו אחד הנפגעים כאמור בכתב האישום. נערכו ניסיונות משטריים לאתרם ולזמנם, נדחו דיונים לצורך כך, ומשהדבר לא צלח, הודיע ב"כ המאשימה שהוא מוותר על שלושת עדים אלו, ולפיכך, בישיבת 20.10.21 הוצאו הודעותיהם אשר הוגשו קודם לכן בתיק המוצגים, והושבו לידי ב"כ המאשימה. מדובר בת/8, ת/9, ת/10, ת/14, ת/57.

משכך, נותרו למעשה 3 עדים לאירוע: ע.ת. 1 - מ', אביהם של שני הנפגעים, ע.ת. 3 - ש', שהוא אחד הנפגעים ובנו של מ', וע.ת. 4 - שהוא בן נוסף של מ' ואחיהם של הנפגעים.

4. כפי שיפורט להלן, הן לאור עדותם וגרסאותיהם, והן לאור אופן גביית ההודעות של עדי התביעה 1, 2 ו- 3 בבית החולים, ע"י ע.ת. 21, לא ניתן לתת אמון בגרסאותיהם, אשר לא היו אמינות ולא היו מהימנות. יש להוסיף לכך את אופן גביית ההודעה מעדי תביעה 1, 2, ו- 3, במשותף ובמאוחד, בו זמנית, בבית החולים, ע"י החוקר ע.ת. 21, תוך ששלושת עדים אלו שואלים האחד את השני שאלות, ולאור התשובות ולאור אופן זה של גביית ההודעות, מתגבשת גרסתם, הרי שהדבר מחזק את שלילת האפשרות לקביעת ממצא על סמך עדותם, מעל לספק סביר.

משנוסיף לכך העדר מציאת תרמילים, העדר ממצאים על גבי הנאשם עצמו ובגדיו ביחס לשרידי ירי, ומעל לכל אלו את העובדה כי מר ע', אשר על פי כתב האישום היה יחד עם הנאשם ברכב, לא נחקר כלל, וקיימות גרסאות שונות ביחס לשאלה האם הוא היורה או שמא הנאשם, מכל אלו, המסקנה הינה כי קם ספק סביר ולא הוכח המיוחס לנאשם בכתב האישום, ברף הנדרש במשפט פלילי.

להלן התייחסות לעדויות ולמוצגים המרכזיים, ובפרט לאופן של גביית עדויותיהם של עדי התביעה 1, 2, ו- 3, אשר הם המרכזיים ביותר, בבית החולים. כאמור, ע.ת. 2 אשר נטען שהוא נפגע עבירה לא התייצב, אך ביחס לאופן גביית העדות

ניתן ללמוד מהתמלול של גביית העדות המשותפת.

5. בטרם נתייחס לאופן גביית ההודעות, יש לומר את המובן מאליו, והוא כי גביית ההודעות מעדי תביעה צריכה להיעשות בנפרד, בלא לאפשר הישענות האחד על דברי משנהו, ובלא לאפשר שהאחד ישאל את השני שאלות, יקבל תשובות, וימשיך את עדותו בהתאם לתשובות שהוא מקבל.

מצב דברים בו שלושה עדי תביעה נחקרים בצוותא חדא על ידי חוקר אחד, באותו מקום, בו זמנית, תוך שיח ביניהם, פוגע פגיעה מהותית בניטרליות של עדות כל אחד מהם, ומעלה ספקות ביחס לשאלה אם ניתן לבסס על מי מעדויותיהם ממצא, גם אם נחקרים הם לאחר מכן בחקירות נפרדות.

עניין הוא למשקל, ולא לקבילות, וייתכן כי בנסיבות מסוימות בהינתן נתונים אחרים, למרות הפגמים הללו, ניתן היה לבסס ממצא על בסיס העדויות, אך בהינתן השתלשלות העניינים כפי שתפורט להלן, בצירוף העולה מהעדויות בבית המשפט, לא ניתן לעשות כן.

חקירתם של עדי תביעה 1, 2 ו- 3 בבית החולים:

6. החקירה הראשונה של עדי תביעה 1, 2 ו- 3 בוצעה בבית החולים, ביום 13.7.20 בבוקר.

המוצגים הרלבנטיים לעניין זה הינם:

ת/5 - הודעתו של ע.ת.1, הכתובה בכתב ידו של ע.ת.21 החוקר רס"ב גדי טזוז, אשר זומן להעיד בפרשת ההגנה.

ת/11 - הודעתו של ע.ת.3, אשר גם היא כתובה בכתב ידו של החוקר האמור.

בתחילה הוגשה הודעה נוספת בכתב יד, אשר נערכה גם היא בבית החולים, הודעתו של ע.ת.2 הכתובה גם היא בכתב ידו של אותו חוקר, ת/8, ואולם, לאור אי התייצבותו של ע.ת.2 הוצאה הודעה זו מתיק בית המשפט והושבה לב"כ המאשימה.

ת/4 - הינו תמלול של ההקלטה ת/4/א'.

ת/4/א' - דיסק ובו הקלטה קולית של החקירה אשר חקר החוקר ע.ת.21 את שלושת עדי התביעה - ע.ת.1, ע.ת.2, ע.ת.3, בבית החולים, ואשר לחקירה זו מתייחסים המוצגים ת/5, ת/11 ו- ת/8 שהוצא מהתיק. ת/4/א' כולל שלושה קבצי קול, אשר הם של אותה החקירה, האחד לאחר השני.

ת/4, התמלול, ות/4 א' ההקלטה הקולית, מביאים בבירור, ללא כל ספק, למסקנה כי החקירה אשר חקר החוקר ע.ת.21 את עדי התביעה 1, 2, ו- 3 (שני הנפגעים ואביהם) בבית החולים, בוצעה כך שכולם נמצאים יחדיו עם החוקר, והוא שואל שאלות אחד מהם, לעיתים אותו אחד משיב, לעיתים אחר משיב במקומו, לעיתים לאחד אין תשובה והוא פונה בשאלה אל האחר, והאחר משיב תשובה, ומאותו רגע התיאורים נמשכים לפי אותה תשובה.

הקורא את ת/5 ואת ת/11, שהן ההודעות בכתב יד של ע.ת.1 וע.ת.3, אשר אמורות לשקף את מהלך החקירה כפי שמוקלטת במסגרת ת/4, אינו יכול ללמוד בשום אופן על ההתנהלות המסתברת מהאזנה לדיסק ת/4 א', ומעיון בתמלול של הדיסק, ת/4.

בת/5 שהיא חקירת ע.ת.1 נכתב כי חקירה זו הינה מתאריך 13.7.20, בשעה 09:30, ומקום גביית העדות סורוקה. בת/11 חקירת ע.ת.3, נכתב אותו תאריך 13.7.20, אולם, נכתב כי שעת החקירה הזו הינה 08:30.

מאומה בהודעות בכתב יד ת/5 ו- ת/11 אינו מלמד על השתלשלות העניינים במהלך החקירה, כאמור לעיל וכפי שיפורט להלן.

נכון היה כי ההסתמכות של ב"כ המאשימה תהיה על ת/4 ות/4 א' לאור האמור לעיל, ואולם ב"כ המאשימה בטיעוניו נסמך בעיקר על ת/5 ות/11, וכפי שיפורט להלן, אינני מוצא כי מסמכים אלו משקפים כראוי את מהלך החקירה המשטרית.

ייתכן גם, כי מהציטוטים שיפורטו להלן, ומאופן ביצוע חקירה זו, עולה כי אופן זה של החקירה פגע פגיעה משמעותית באפשרות של ירידה לחקר האמת.

בת/4 אשר הינו התמלול, נכתב כי שם החוקר הוא אליאב אליאס. זוהי טעות שנפלה בתמלול, והתברר במהלך שמיעת הראיות, ויודגש כי רק במהלך שמיעת ראיות התברר הדבר, כי לא מר אליאב אליאס גבה את העדות אלא ע.ת.21. על כך, בשלב הזה, כבר אין מחלוקת, ולפיכך, לא נרחיב בהפניה לעדויות ביחס לזהות מבצע החקירה בבית החולים.

ברישא לתמלול ת/4 נכתב: **"חקירת: עדויות מבית החולים סורוקה של הקורבנות ש' וע"א ואביהם"**. ובהמשך מופיעים השמות המלאים של שלושתם (עדי תביעה 1, 2, ו- 3) תחת שם הנחקר.

עוד צויין בת/4 כי תאריך החקירה הוא 23.7.20, אולם ברור כי זו טעות נוספת, שכן החקירה היתה ביום 13.7.20 בבית החולים, בסמוך לאחר האירוע.

על פי התמלול נחקר מס' 1 הינו ע.ת.1 מ' אביהם של הנפגעים ע.ת.2 ו- ע.ת.3, נחקר מס' 2 הינו ע.ת.3 ש', ונחקר מס' 3 הינו ע.ת.2 ע"א, אשר כאמור לא התייצב לעדות בבית המשפט. ההתייחסות להלן תהיה לעיתים למספר הנחקר בתמלול ולעיתים למספר העד בכתב האישום, לאור ההקשר.

7. עוד מתחילת ההקלטה הראשונה בת/4 א' ומתחילת קריאת התמלול ת/4, ניתן לשמוע ולהבין דבר הנוכחות הסימולטאנית של יותר מנחקר אחד בעת החקירה. החוקר אומר שהוא שוטר ו: "הבנתי שאתה הגעת פצוע ירי לפה לבית חולים אל אטרש ואני רוצה לקחת ממך עדות", ואז נכתב "נחקר מס' 1 מ' עא"א: הוא רוצה לקחת ממך עדות זה שוטר זה חוקר". הפניה של השוטר הינה לנפגע ש', ואולם אביו של ש', מ', נוכח ומסביר לש' שהשוטר רוצה לגבות ממנו עדות.

החוקר אומר: "בוא תספר לי מה היה", ושוב נחקר מס' 1 מ', אביו של ש' אומר: "תגיד לו מה קרה".

כעת נשאלות כמה שאלות, ונחקר מס' 2 שהינו ש' משיב להן. כך לדוגמא שואל החוקר "באיזה שעה?" וש' משיב: "בבוקר", החוקר חוזר על השאלה באיזה שעה, וש' חוזר על אותה תשובה "בבוקר", ואז לאחר שאלה נוספת ותשובה נוספת שואל החוקר: "באיזה שעה זה היה פחות או יותר?".

כעת מי שמשיב הינו נחקר מס' 1, מ', אביו של ש', ולא ש' אשר נשאל את השאלה.

מ' משיב במקום ש' את התשובה הבאה: "פחות או יותר שש, שש ורבע משהו כזה". ואז שואל החוקר "איפה זה היה?", ושוב נחקר מס' 1, האב מ', הוא זה אשר משיב, למרות שמתחילת החקירה עולה שהחוקר פונה אל הבן ש' ומבקש לחקור אותו. האב עונה במקום הבן.

בתשובה לשאלה של החוקר את ש' איפה זה היה, משיב מ' אביו: "ב-X" וממשיך ומשיב: "בשבט X", נשאל ומשיב: "כן בבית בבית". החוקר שואל "ליד הבית בתוך הבית, או מה?", ונחקר מס' 1 - מ' ממשיך להשיב: "ליד הבית". מ', בנוכחות שני בניו, ע.ת.2 (ע"א) וע.ת.3 (ש'), מתחיל לספר את השתלשלות העניינים. בהינתן ההתנהלות האמורה, בשלב זה כבר אין זה ברור למי החוקר מפנה את השאלות, האם אל האב או אל הבן.

כל האמור לעיל, הינו אך מתחילת החקירה המתנהלת בבית החולים, וכבר רואים אנו לגבי השעות, לגבי המיקום הכללי, והמיקום הספציפי המדויק, כי מופנות שאלות לבן הנפגע ש' ע.ת.3, ומי שמשיב הינו אביו מ' ע.ת.1. זאת לאחר שתשובותיו של ש' היו כלליות.

החקירה אשר החלה לכאורה כחקירתו של ש', הופכת בהדרגה לחקירתו של אביו מ'. מכאן ועד לעמ' 4 לתמלול, אנו רואים שאלות של החוקר, אשר אין זה ברור למי משניהם הן מופנות, ותשובות שניתנות ע"י מ'.

כך עולה מהכתוב בת/4, ואולם, קריאת תוכן הדברים והאזנה להקלטה מראים כי גם בתמלול עצמו קיימות טעויות, שכן חלק מהדברים אשר נכתבו תחת שמו של נחקר מס' 1 - מ', הינם דברים שנאמרו על ידי נחקר 2, ע.ת.3 - ש', על פי הקשר הדברים.

כך, בעמ' 2 שו' 20 אומר הנחקר, לכאורה מ': **"כן זה אחים שלו שניים זה מי שירו"**. מובן כי האמירה אחים שלו, דהיינו של האב, יכולה להיות של ש' הבן ולא של אביו. בהמשך פונה החוקר לאחד מהם, ושואל: **"אח של אבא שלי שזה אתה"** ומי שמשיב הוא לכאורה מ', המשיב בחיוב, אולם מובן כי האמירה אח של אבא שלי אינה יכולה להיות מיוחסת לאב, אלא לבן, ש'.

אנו רואים לאורך כל העמודים הראשונים של התמלול, כי הדובר העיקרי הינו ע.ת.1 אשר מספר בנוכחות שני בניו את מלוא סיפור המעשה כגרסתו.

בעמ' 4 מתאר מ', כי הנאשם בא ברכב יחד עם אחיו ע' אל רחמן, (ת/4 עמ' 4 שו' 24-34), ואז שואל החוקר בשו' 36: **"עם רכב איזה רכב?"**. בשלב זה מ' שואל שאלה: **"רכב, איזה רכב יש לו?"** ואז נחקר מס' 2, ע.ת.3, ש', משיב לאביו: **"פורד"**, ואז מ' אומר: **"פורד ישן"**. החוקר שואל **"פוקוס?"**, וש' משיב: **"פוקוס ישן 2001"**. (ת/4 עמ' 5 שו' 1-3).

הדברים ברורים ומהם עולה בבירור כי במהלך חקירה אשר התחילה כחקירת אחד משני הבנים אשר נפגעו, עוברת החקירה למצב שבו האב נותן את התשובות, וכשהאב אינו יודע לתת תשובה לשאלה מסוימת, הוא פונה בשאלה והבן ש' נותן את התשובה. אין מדובר בעניינים טכניים שוליים אלא מדובר בהתייחסות אל פרטים אשר הינם בלב המחלוקת העובדתית בין הצדדים.

כך נמשכים הדברים, וכעת ביחס לירי -

נחקר מס' 2, ע.ת.3 ש' אומר: **"הוא התחיל לירות ולדבר"**. מיד אומר מ' האב, ע.ת.1: **"הוא מדבר ויורה"**. ואז מתחיל מעין שיח של שני עדי התביעה, האב מ' והבן ש', באמירות של האחד לאחר השני, ברצף: מ': **"מלכלך..."** ש': **"אני ארה בכם ולא יודע מה"**, מ': **"אני ארה בכם"**. על כך שואל החוקר **"כשהוא יושב בתוך האוטו"** ומ' משיב: **"כן"**. החוקר שואל: **"היה לבד באוטו"** ואנו רואים כעת תשובות ברצף של מ' וש', האחד אחרי השני, מ' אומר: **"ע' רחמן היה איתו"** וש' בנו מאשר את הדברים מיד: **"עם ע' רחמן"**, ובהמשך ש' אומר שהנאשם נהג ברכב, ומתקיים שיח רצוף עם אמירות שני הנחקרים האחד אחר השני. כך הוא לגבי הירי, כך הוא לגבי מה שהחזיק הנאשם, אקדח, הצבע של האקדח, האחד אומר מילה והאחר מיד ממשיך באותה גרסה.

בשלב מסוים משתלב בחקירה הנחקר הנוסף, ע.ת.2, אשר נכתב שהינו נחקר מס' 3, ע"א, אשר כאמור, לבסוף לא התייצב לעדות, והודעתו הנפרדת הוצאה מהתיק.

עוד יש להוסיף כי בתמלול ת/4 עמ' 2 שו' 20 נכתב כי האומר הוא נחקר מס' 1, ע.ת.1, אולם ככל הנראה מדובר באמירה של ע.ת.3, את הדברים הבאים: **כן זה אחים שלו שניים, זה מי שירו"**. אמירה זו אמורה היתה להופיע במסגרת ת/11, שהוא התיעוד הכתוב בכתב יד של חלקו של ע.ת.3 בהודעה זו, אך דברים אלה אינם מופיעים שם.

מכל מקום, זוהי אמירה כי **שניים הם היורים, ולא אחד**. דהיינו, ש' אומר כי **שני אחיו של אביו**, הם אלו שירו. גרסה זו שונה מהמיוחס בכתב האישום, ויש בה כדי שוני מהותי מהעדויות והאמירות האחרות בבית המשפט.

נדגיש, כאן, בחקירה הראשונה, אומר ע.ת.3 ש' כי **השניים אשר היו ברכב, דהיינו הנאשם ואחיו ע', שניהם ירו**.

החקירה המתוארת לעיל מיום 13.7.20, הינה החקירה הראשונה של עדי התביעה המרכזיים, שני הנפגעים והאב. עיון בה מביא למסקנה כי הדברים נאמרים ע"י כל אחד מהם לאוזני האחרים, הם כל העת יחדיו, והגרסה מתפתחת בהתאם לאמירות כל אחד מהם.

מובן כי אופן זה של גביית העדות, ואופן זה של מתן הגרסאות הראשונות, מטיל צל על ההתרשמות משאר העדויות של עדים אלו. בפרט לאור הדברים העולים בחקירות הנוספות ובעדויות בבית המשפט.

יצוין כי ב"כ המאשימה מסכים לכך שקיימת בעייתיות באופן זה של גביית ההודעות, והוא אומר - **"אנחנו אמרנו שאנחנו רואים בעייתיות בהתנהלות הזו... אני אמרתי שבאמת זו התנהלות שלא תקינה, והיה עדיף שלא תקרה..."** (סיכומים, פרו' עמ' 403 שו' 25-26, 31-31), ועוד - **"ברור למאשימה כי אופן גביית העדות והעובדה שע.ת.1 התערב ומסר תשובות, במהלך גביית עדותו של ע.ת.3, יש לה משמעות, משמעות לא פחותה כפי שעמדנו בדיון הקודם"**. (פרו' עמ' 410 שו' 14-15).

אם כן, אין מחלוקת ביחס לבעייתיות העולה מהחקירה הראשונה של המתלוננים, וכי יש לכך אף "משמעות לא פחותה", לגישת המאשימה. לצד זאת מבקש ב"כ המאשימה לקבוע כי הוכח המיוחס לנאשם בכתב האישום. כפי שיפורט להלן, הן לאור העולה מהחקירה הראשונה, והן לאור החקירות הנוספות והעדויות בבית המשפט, הסתירות ושינוי הגרסאות, קיים קושי של ממש בקביעת ממצא מעל לספק סביר בהינתן המכלול האמור לעיל וכמפורט להלן.

עדות של ע.ת.1 במשטרה ובית המשפט

8. ע.ת.1, לאחר ההודעה הראשונה אשר נגבתה ממנו בבית החולים בצוותא חדא עם שני בניו, נחקר גם בתחנת המשטרה, והוגשו הודעותיו ת/6 ות/7.

בהודעתו ת/6 הוא כבר יודע באיזה רכב מדובר, ומתאר כי הנאשם נסע ברכב הפורד פוקוס ובא לדרוס אותו. אולם, בתחילה הוא אינו מציין כי האח הנוסף ע"ל רחמן נסע יחד עם הנאשם ברכב אשר ניסה לדרוס אותו, ואז הוא נשאל (ת/6 עמ' 2 שו' 31) האם כאשר הנאשם ירה היה איתו עוד מישהו, והוא משיב: **"היה יורה והילדים שלו היו עומדים..."**. ואז נשאל **"היה שם עוד אח נוסף שהיה ברכב הפורד"** והוא משיב **"היה לידו ע"ל רחמן אחי הנוסף אבל הוא לא ירה הוא זרק אבנים כאשר הילדים שלי הגיעו אחד הילדים שלי... הגיע ... בגלל הרעש שהיה"**. (ת/6 עמ' 2 שו' 32-35).

מהאמור עולה שע'ל רחמן לא ירה, בניגוד לדברים שאמר ש' ע.ת.3 כמצוטט לעיל, וזאת ועוד, כעת נאמר כי ע'ל רחמן זרק אבנים, אך אין זה ברור לגמרי אם היה הוא באוטו וזרק אבנים, או שמא זרק אבנים מחוץ לאוטו. ויצוין כי גם זאת רק לאחר שהועלתה שאלה מפורשת על ידי החוקר.

בהודעתו ת/7 אומר ע.ת.1 שראה את הנאשם עולה לרכב פורד ישן, והוא חושב שישב איתו ברכב האח ע'ל רחמן, והנאשם ירה שני כדורים כשהיה בתוך הרכב, ולאחר מכן ירד מהרכב חזר לבית שלו, עמד מחוץ לבית וירה לכיוון שלהם, ומהירי נפגע הבן ש'. (ת/7 עמ' שו' 12-17).

בהמשך אומר ע.ת.1 כי הנאשם ביצע את הירי, הוא ראה זאת, ובעת ניסיון הדריסה היה לצידו ע'.

בחקירתו בבית המשפט מעיד ע.ת.1 בהתאם לאמור בעדותו ת/7. בחקירתו הנגדית נשאל אם ראה את ע' יורה והשיב בשלילה (פרו' עמ' 34 שו' 26-27). הוא הופנה לדברים שאמר ע.ת.4, בהודעתו, על כי ייתכן שע' הוא זה שירה, ונשאל האם ייתכן שע' פגע בילדיו, והוא משיב בשלילה ואומר כי ראה את הנאשם יורה בש' וש' נפל לידו. (פרו' עמ' 35 שו' 16-18). ע.ת.4 הינו בן נוסף של ע.ת.1.

ע.ת.1 מופנה לדברים אשר אמר בנו ע.ת.4, במסגרת השחזור, על כי מי שניסה לדרוס היו **"הבנים של סעיד"**. וכי הם הגיעו מהבית שלהם, וכשנשאל ע.ת.1 אם מה שאומר ע.ת.4 אשר היה באירוע נכון, הוא משיב כי איננו יודע למה בנו אמר זאת. (פרו' עמ' 38 שו' 21-33).

יצוין כי גם לתחנת המשטרה הלכו עדי התביעה 1, 2, ו-3 ביחד (פרו' עמ' 39 שו' 9).

אין מחלוקת כי לא נמצאו במקום קליעים, וע.ת.1 נשאל להסבר כיצד זה לא נמצאו קליעים, הוא משיב שאינו יודע (פרו' עמ' 41 שו' 1-5).

ע.ת.1 נשאל מה עשה ע' והאם הוא לא עשה כלום, והוא משיב: **"הוא היה עם סעיד ברכב"** (פרו' עמ' 44 שו' 11-13).

ואז הוא מופנה לכך שאמר בחקירתו שהאח ע' זרק אבנים, ונשאל אם הוא שכח זאת וכעת הוא אומר שלא שכח, ואמר כעת כי ע' זרק אבנים. (פרו' עמ' 44 שו' 24).

ע.ת.1 אומר שכאשר פגעו בבנו ע.ת.3, הירי היה כשהנאשם היה ליד הבית שלו, של הנאשם. ואז מופנה ע.ת.1 לעדותו של הבן ש', אשר אומר שהיורה היה ממש קרוב אליו, ותשובתו של ע.ת.1 הינה **"25 מטר זה קרוב"** (פרו' עמ' 50 שו' 20-28).

ע.ת.1 נשאל האם בניו עשו משהו, והוא משיב "לא, לא עשו כלום. אני לא יודע. אמרתי לך, לקחתי את ש' והלכתי" (פרו' עמ' 51 שו' 3-4). בשלב הזה מופנה ע.ת.1 להודעתו של ע.ת.3, הבן הנפגע ש', אשר אומר שהם זרקו אבנים ותשובתו של ע.ת.1 הינה כי אם ש' זרק עליהם אבנים, הוא לא ראה (פרו' עמ' 51 שו' 5-18).

עדות של ע.ת.3 במשטרה ובבית המשפט

9. לאחר החקירה הראשונה של ע.ת.3, ש', בבית החולים אשר כאמור בוצעה בנוכחות אביו ע.ת.1 ואחיו ע.ת.2, נחקר ע.ת.3 במשטרה, והוגשו הודעותיו ת/12, ת/13.

על פי הודעתו ת/12, הוא היה ישן בביתו, שמע צעקות, הגיע לשיג, ראה את הנאשם יורה באוויר ולכיוון השיג, וצועק שייצאו החוצה ושהוא רוצה לירות בהם. ע.ת.3 אומר ומבהיר כי ראה את הנאשם עומד ליד הבית של הנאשם, ומחזיק באקדח ויורה (ת/12 עמ' 1 שו' 9-12).

כבר עתה ניתן לראות, כי בניגוד לטענה שהירי באוויר ע"י הנאשם בוצע כשהוא נוסע ברכב, כעת אנו למדים על גרסה אחרת, לפיה הנאשם עומד ליד ביתו ושם יורה באוויר, וזאת בנוכחות אביו של ע.ת.3, אשר אומר שאביו עמד על השביל והיה במרחק של 10 מטר ממנו (ת/12 עמ' 1 שו' 14). גרסה זו שונה מגרסת האב ע.ת.1.

ע.ת.3, ש', נשאל אם הוא יכול לומר מה כל אחד עשה, ואומר כי לנאשם היה אקדח והוא ירה, ע' זרק אבנים לעבר אביו, ושניים אחרים שהם בניו של הנאשם, זרקו אבנים (ת/12 עמ' 1 שו' 15-18). ואז הוא מתאר כי ראה את הנאשם וע' עולים על הרכב מסוג פורד פוקוס, נוסעים לכיוון אביו ומנסים לדרוס אותו, אביו קפץ הצידה והם לא הצליחו, ואת כל זה ראה בעיניו (ת/12 עמ' 2 שו' 19-23). הוא אומר כי הנאשם ירה "הרבה", אינו יודע לומר כמה יריות, ואינו יודע להסביר כיצד לא היו תרמילים במקום. ע.ת.3 נשאל כיצד הגיע למצב שבו נפצע, והוא מתאר כי לאחר שניסו לדרוס את אביו הוא הלך לכיוון אביו, ואז הנאשם וע' חזרו עם רכבם, והנאשם הגיע עם אקדח ליד ביתו של הנאשם, והתחיל לירות לכיוון שלו, ואז הוא נפגע ונפל. (ת/12 עמ' 2 שו' 37-39).

ע.ת.3 נשאל אם הוא יודע לומר אם הנאשם או ע' ירו עליהם תוך כדי נסיעה כשניסו לדרוס את אביו, והוא אומר שהם היו בלחץ ואינו זוכר ולא שם לב שירו עליהם תוך כדי נסיעה (ת/12 עמ' 2 שו' 44-45).

ע.ת.3 נשאל האם הם הגיבו או הגנו על עצמם, כאשר זרקו עליהם אבנים וירו עליהם, והוא משיב שהם צעקו שלא יתקרבו ואומר: "ואני לא אשקר לך אנחנו כן זרקנו אבנים כי הם ירו עלינו וזרקו עלינו אבנים" (ת/12 עמ' 2 שו' 52-54).

בהודעתו הנוספת ת/13, נשאל ע.ת.3 האם גם ע' החזיק בנשק וירה, או שרק הנאשם ירה לעברו, והשיב כי רק הנאשם החזיק בנשק וירה לעברו, ואומר כי הנאשם היה ממש קרוב אליו (ת/13 עמ' 2 שו' 39-40).

בעדותו בבית המשפט אומר ש', ע.ת.3, כי קם בבוקר, שמע רעש ליד השיג שלהם, הלך לשם וראה את הנאשם אשר אמר להם לצאת והוא רוצה לריב, הנאשם וע' עלו לרכב, הם רצו לדרוס את אביו ליד השיג, הם עשו סיבוב למעלה וחזרו, ירדו, יידו אבנים לעברם, הנאשם התקרב, אחז בידו באקדח ופגע בו (פרו' עמ' 55 שו' 11-15).

ע.ת.3 נשאל מה עוד אמר הנאשם, מעבר לכך שאמר להם לצאת, והוא אומר דברים אך אין בהם כל אמירה על ירי, ואז הוא נשאל אם זוכר שאמר משהו אחר שאמר במשטרה, ביחס לדברים שאמר הנאשם, ואז הוא משיב **"אמרתי שהוא ירה"**. לאחר מכן אומר כי אינו זוכר אם הנאשם אמר לו משהו נוסף, חוץ מהמילים **"תצאו החוצה"**. לכשהוקראו לו דברים מהודעתו על כי הנאשם אמר שהוא רוצה לירות בהם הוא מאשר את הדברים. (פרו' עמ' 56 שו' 1-18).

ע.ת.3 מתאר כי הגיע לשיג, הנאשם דיבר, לאחר מכן הנאשם עלה לרכב יחד עם ע' כשהנאשם נוהג, הם באו במהירות לאביו שזז הצידה, עשו פרסה וחזרו אליו (פרו' עמ' 56 שו' 19-27).

אין בדברים האלו כל אמירה על ירי על ידי הנאשם לפני העלייה לרכב, או מתוך הרכב.

ע.ת.3 נשאל מתי הספיק לזרוק אבנים והוא אומר **"אני לא זרקתי, התכוונתי לזרוק אבנים, אבל נפצעתי ונפלתי"** (פרו' עמ' 60 שוק 14). דברים אלו עומדים בסתירה לדברים הברורים אשר אמר העד במסגרת ת/12 כמצוטט לעיל. הוא חוזר על הדברים, אומר כי נפגע מידית, ולא הספיק לזרוק אבנים ואז נאמר לו כי אמר זאת בעדותו במשטרה, וכעת הוא אומר שאולי המתורגמן שם **"סיבך את הדברים"** (פרו' עמ' 60 שו' 12-20). העד נשאל שוב האם הוא באופן אישי לא זרק אבנים וכעת הוא אומר **"אחזתי באבן והתכוונתי לזרוק אבל לא הספקתי לזרוק"** (פרו' עמ' 60 שו' 24-25).

ע.ת.3 אומר בהמשך כי הנאשם לא זרק אבנים, וכאשר הוא מופנה לדברים שאמר בחקירתו במשטרה כי גם הנאשם זרק אבנים, הוא אומר כעת שהנאשם היה עם האקדח והאחרים זרקו אבנים (פרו' עמ' 62 שו' 4-10).

העד אומר שהנאשם היה במרחק של 10 - 15 מטר ממנו כאשר התחיל לירות בו (פרו' עמ' 63 שו' 4-5).

אנו רואים הבדלים בגרסאות לעניין ירי מתוך הרכב, לעניין ירי לפני העלייה לרכב, לעניין זריקת אבנים ע"י הנאשם, ולעניין זריקת אבנים ע"י ע.ת.3 עצמו.

עדות של ע.ת. 4 במשטרה ובבית המשפט

10. ע.ת.4 הינו בן נוסף של ע.ת.1, ואחיהם של ע.ת.2 וע.ת.3, הוא נחקר במשטרה, הוגשה הודעתו ת/2, והוגש שחזור שנערך עימו ת/3.

בהודעתו הראשונה ת/2, מיום 13.7.20, הוא אומר שהתעורר בשעה שהתחילו לצעוק על אביו, והתחילו לירות עליהם, ולכשנשאל מאיפה ירו עליהם הוא משיב **"מהבית שלהם"** (ת/2 עמ' 2 שו' 5-8). ע.ת.4 נשאל האם ראה מי ירה, והשיב: **"כן סעיד וע'ל רחמן"** (ת/2 עמ' 2 שו' 9-10). סעיד הינו אחד מהשמות של הנאשם. ע'ל רחמן הינו אחיו של ע.ת.1 - ע'.

הנה כי כן, העד, ע.ת.4, בן נוסף של ע.ת.1, מוסר גרסה שונה מגרסאות האחרים בבית המשפט, ולגרסתו גם הנאשם וגם ע' ירו.

העד נשאל האם ראה את הנשק או רק שמע כי יורים, והוא משיב: **"ראיתי אותם יורים עלינו"** לכשנשאל באיזה נשק הם ירו עליהם והוא השיב: **"נשק קטן"**. הוא נשאל האם ראה מי החזיק בנשק ותשובתו **"שניהם סעיד וע'ל רחמן כל אחד היה לו אחד"**. (ת/2 עמ' 2 שו' 11-16).

מהשחזור שבוצע עם ע.ת.4, ת/3, עולה לדבריו כי הנאשם וע' צעקו על אביו, ולאחר מכן ש', סעיד וע"א (שהם אחיו) יצאו, והתחילו לירות עליהם, מאזור הרכב. הוא נשאל אם יש דבר נוסף שהוא נזכר בו, הוא השיב בשלילה, ואז הוא נשאל ע"י השוטר **"שמעתי כי לפני כן ניסו לדרוס את אבא שלך"** ואז משיב ע.ת.4 **"כאן לפני שירו"**. השוטר שואל את ע.ת.4 מי ניסה לדרוס את אביו, ותשובתו של ע.ת.4 הינה **"הבנים של סעיד"**. תשובה זו שונה בתכלית מגרסאותיהם של עדי התביעה 1 ו-3, אשר מעידים כי הנאשם הוא שניסה לדרוס, וע' היה איתו ברכב.

גרסתו של ע.ת.4 בעניין נסיון הדריסה ברורה וחד משמעית. הוא נשאל שוב מי ניסו לדרוס את אביו, ותשובתו **"הישם... הבן של סעיד"**. אומר מפורשות את שמו של מי אשר ניסה לדרוס את אביו, וזה איננו הנאשם, אלא בנו של הנאשם. ע.ת.4 נשאל כיצד ניסו לדרוס את אביו ומשיב **"ברכב מסוג פורד מונית"**. הוא נשאל איך ניסו לדרוס ומשיב **"הם הגיעו מהבית שלהם ואבא שלי עמד מאחורי הרכב הזה"**. בהמשך אומר **"אבא שלי ברח"**.

כעת נשאל ע.ת.4 **"והם מה עשו בפורד"** והוא משיב: **"הם עשו פרסה וחזרו ואחרי זה התחילו לירות על אחים שלי"**.

מהאמור עולה, כי גרסתו של ע.ת.4 שונה בתכלית מגרסאותיהם של ע.ת.1 וע.ת.3, והוא אף מוסיף כי מי שנסעו ברכב, אשר היו בניו של הנאשם, ולא הנאשם - **"עשו פרסה"** ולאחר מכן **"התחילו לירות על אחים שלי"**.

אין אלא להפנות לסתירות הרבות בין גרסה זו לגרסאות האחרות, על כי לדבריו כעת הירי בוצע הן על ידי הנאשם והן על ידי ע', לשניהם היה אקדח, הוא איננו מדבר על ירי כלשהו מתוך הרכב, הוא איננו מדבר על ירי כלשהו לפני הניסיון של דריסת אביו, והוא אומר כי מי שניסו לדרוס את אביו היו בניו של הנאשם ולא הנאשם. זאת ועוד, לגרסתו, הירי היה מביתם של הנאשם וע', בסתירה לעדויות ע.ת.1 וע.ת.3.

בעדותו בבית המשפט נשאל ע.ת.4 שוב מהיכן ירו עליהם. והוא משיב **"מהבית שלהם"** וכשנשאל באיזה מרחק הבית

הוא משיב 10-20 מטר. (פרו' עמ' 68 שו' 16-20).

ע.ת.4 מופנה לעדותו במשטרה, שם נשאל אם ראה מי ירה ואמר שאלו הנאשם וע', והוא משיב בחיוב. העד נשאל **"עכשיו אתה לא יודע מי זה פגע בש' ובע"א אם זה סעיף או ע"ל רחמן?"** והוא משיב **"לא"** (פרו' עמ' 69 שו' 24-25).

העד נשאל שוב אם אינו יודע מי פגע וכעת הוא משנה את גרסתו ואומר כי הנאשם פגע בהם, ונשאל כיצד הוא יודע ומשיב שהוא ראה אותו. ואז בעמ' 70 לפרו' נשאל והשיב העד שאלות ותשובות על כיצד הוא יודע אם הנאשם פגע בהם אם הוא אומר שראה גם את הנאשם וגם את ע' יורים, ותוך כדי השאלות והתשובות עומד העד על גרסתו כי גם ע' ירה וראה אותו יורה.

אז נשאל ע.ת.4 שוב אם ראה את שניהם יורים, וכיצד הוא יודע שע' לא פגע בע"א וש', וכעת הוא משנה את גרסתו מהקצה לקצה ואומר **"הוא רק החזיק את הנשק"**. ע.ת.4 נשאל כעת **"מי לא ירה?"** והוא משיב: **"ע"ל רחמן"**. (פרו' עמ' 71 שו' 2-6).

ע.ת.4 סותר בבית המשפט, בעדותו, את דבריו הקודמים שאמר בבית המשפט, מעלה גרסאות שאינן מתיישבות זו עם זו, וכל אחת מהן סותרת את גרסאות עדי התביעה 1 ו- 3. בתחילה הוא אומר שגם הנאשם וגם ע"ל רחמן החזיקו נשק, ושניהם ירו, וחוזר על כך. ואז הוא משנה את גרסתו ואומר כי רק הנאשם ירה, וע' רק החזיק בנשק ולא ירה. זאת בניגוד לעדויות תביעה 1 ו- 3 אשר אמרו כי ע"ל רחמן כלל לא היה עם נשק וכלל לא ירה.

העד נשאל על כך שוב, וכעת הוא דבק בגרסה האחרונה (פרו' עמ' 72).

תוך כדי עדותו הוא גם אומר כי ראה את הנאשם מחזיק בנשק. דבר אשר מעלה גרסה חדשה לחלוטין, ומיד תיקן ואמר שהנאשם ירה. הוא נשאל **"אז מה נכון"** והוא משיב **"הגרסה שסעיף היה מחזיק את הנשק"**. (פרו' עמ' 72 שו' 19).

העד נשאל לגבי הסתירות אל מול הודעותיו במשטרה, ונשאל מדוע אמר שם כי ראה את ע' מחזיק נשק וגם יורה עליהם, והוא משיב שאינו יודע. (פרו' עמ' 73 שו' 4-9).

ביחס לניסיון הדריסה של אביו, ע.ת.4 עקבי וחוזר בעדותו בבית המשפט על גרסתו כי **בניו של הנאשם הם אשר ניסו לדרוס את אביו**.

11. מכל האמור, אנו רואים תחילת חקירת שלושת עדי התביעה המרכזיים באופן הפוגע באפשרות להגיע לחקר האמת, כך ששלושתם נחקרים יחדיו, שואלים האחד את השני שאלות, נותנים תשובות, ומגבשים גרסה. בהמשך, אנו רואים סתירות בין עדויות עדי התביעה 1 ו- 3, ובינם לבין ע.ת.4, ואנו רואים שינויים בגרסאות ביחס לכל שלביו של

האירוע, כמפורט לעיל.

ההתרשמות מעדויות עדי התביעה 1 ו- 3 הינה כי עדויותיהם אינן אמינות, כי ניסו הם לגבש גרסה עוד מתחילת הפרשה, וניסו הם לעמוד על גרסה זו, תוך קושי שלהם להתמודד עם הסתירות כפי שמפורט לעיל.

אינני מוצא ליתן אמון בעדויות עדי התביעה 1 ו- 3, אשר אני מוצא שאינן אמינות ואינן מהימנות.

ע.ת. 4. מפריך חלק ניכר מגרסאותיהם של עדי התביעה 1 ו- 3, ויש לומר כי גם עדותו אינה מהימנה, ורצופה סתירות פנימיות וסתירות אל מול העדויות האחרות, ביחס לכל השלבים של האירוע.

מכל האמור, אינני מוצא כי ניתן לגבש מסקנה מעל לספק סביר, על סמך עדויות עדים אלו.

ע.ת. 2. לא הגיע להעיד למרות דחיות רבות וניסיונות רבים לאתרו, וכך גם עד נוסף ע.ת. 18.

כל האמור מביא למסקנה כי קיים קושי של ממש לבסס ממצא עובדתי ברף הנדרש במשפט הפלילי, על בסיס עדויות עדי התביעה המרכזיים.

לכך יש להוסיף את הנתונים הבאים, אשר אין עליהם מחלוקת - לא נמצאו תרמילי כדורי אקדח, לא נמצאו שרידי ירי על גבי הנאשם. אלו אמנם אינן ראיות אשר ניתן להסיק מהן מסקנה פוזיטיבית, אולם גם אין כל ראיה אחרת ממנה ניתן יהיה ללמוד על אשמו של הנאשם.

על הפגיעה אשר נפגע ע.ת. 3, וגם על הפגיעה שנפגע ע.ת. 2, הגם שלא התייצב להעיד, למעשה אין מחלוקת.

ב"כ הנאשם חולק על הטענה כי מדובר בפגיעה כתוצאה מירי, אך גם אם תאמר כי כך הוא, עדיין קיים קושי של ממש לקבוע מי הוא היורה.

מדובר באירוע אשר היו בו השלכות אבנים הדדיות, ומריבה הדדית משני הצדדים. ככל הנראה, גם ירי היה באירוע זה, אולם לא ניתן לקבוע מי הוא היורה.

זאת ועוד, גורם מרכזי כלל לא נחקר, והגם שצוין כי הוא הוכרז כדרוש חקירה, לא התרשמתי כי נעשו מאמצים של ממש לאתרו.

מדובר באחיו של הנאשם, מר ע', אשר עדי תביעה 1 ו- 3 מייחסים לו כי הוא היה ברכב וניסה יחד עם הנאשם לדרוס את האב, ותוך כדי הנסיעה הנאשם ירה יריות באוויר. נזכר כי ע.ת. 4 מציין כי היו אלו בניו של הנאשם שביצעו את נסיון הדריסה.

מובן כי ע' הינו עד מרכזי, אשר לטענת עדי התביעה 1 ו- 3 נכח באירוע והיה שותף לו, ועל פי אחת הגרסאות של ע.ת. 4 הוא אפילו ירה לעברם, ועל פי גרסה אחרת שלו הוא רק החזיק נשק.

די באמור כדי להגיע למסקנה שמדובר באירוע אשר לאור התנהלות החקירה, ולאור הגרסאות השונות ביחס אליו, רב בו הנסתר על הנגלה, וקיים ספק סביר ביחס לפעולות אשר ביצע הנאשם במהלך אירוע זה. קיים ספק אם כלל החזיק בנשק, קיים ספק אם ירה בנשק, וקיים ספק אם הוא ניסה לבצע דריסה של ע.ת. 1.

כאמור לעיל, שורת גרסאות שונות אנו מוצאים לאירוע זה, על כל חלקיו, ואין בפני ראיות אשר יכולות לתמוך בגרסה אחת אל מול האחרת, כאשר הגרסאות השונות, עצמן, לא מהימנות הן.

עצם העובדה שהיו באירוע נפגעים, אין משמעותה מסקנה כי היה זה הנאשם שביצע את הירי. הראיות המייחסות לו את ביצוע הירי, באות משלושה עדים, בלתי מהימנים, אשר סתירות רבות בעדויותיהם כאמור לעיל.

ראיות ההגנה

12. על פי עדותו של הנאשם, ערב קודם נסע אחיינו ברכב ליד הבית, ועשה אבק. למחרת בבוקר (בוקר האירוע), ראה ע.ת. 1 את הנאשם מחוץ לבית והתחיל לקלל את הנאשם ולאיים עליו. ע.ת. 1 קרא לילדיו, אשר התחילו לתקוף את ביתו של הנאשם עם אבנים וצינורות ברזל. אבנים נפלו לתוך הבית, הנאשם הצליח להוציא את ילדיו ואשתו לבית רחוק יותר של אמו, וע.ת. 1 וילדיו המשיכו לזרוק אבנים. הנאשם מתאר כי הם תוקפים ובורחים וחוזרים, וכי היתה שם קטטה גדולה (פרו' עמ' 219 שו' 26 - עמ' 220 שו' 17).

הנאשם ציין כי שמע את ע.ת. 1 מתקשר למשטרה, ושמע את ע.ת. 1 אומר "אני אכניס אותך בפנים..." (פרו' עמ' 221 שו' 10-11).

ביחס לרכב אשר נטען (על פי גרסת ע.ת. 1 ו- 3 ובניגוד לגרסת ע.ת. 4) שהנאשם יחד עם ע' ניסה לדרוס בו את ע.ת. 1, הנאשם כי כבר כמה חודשים לא נסע ברכב זה, והוא אינו אדם אלים (פרו' עמ' 221 שו' 25-28).

הנאשם תיאר כי ע.ת. 1 גם בעבר התלונן עליו, וגם בעבר הם הגיעו למשטרה (פרו' עמ' 226, 227).

אינני מוצא לנכון להוסיף ולהרחיב במבואות מעדותו של הנאשם, ויש לומר בתמצית כי לא היה בחקירתו הנגדית הארוכה, כדי להצביע על סתירות מהותיות בעדותו. השאלה שהועלתה אם שטף את פניו מחוץ לבית או בתוך הבית אינה שאלה מהותית, ועוד כיוצא באלו עניינים אליהם התייחסה החקירה הנגדית שלו.

לא מצאתי נתונים מהימנים או ראיות ברורות אשר יכולות לשלול את גרסת הנאשם.

בפרשת ההגנה העיד ב"כ הנאשם חוקרים, ועולה כי הרכב אשר נטען שהנאשם ירה מתוכו, לא נבדק.

סוף דבר

13. מההתרשמות מהעדים המרכזיים כמפורט לעיל, המסקנה הינה כי קם ספק סביר באשר למיוחס לנאשם בכתב האישום.

אין בפניי עדויות מהימנות על בסיס ניתן לקבוע ממצאים.

אין בפניי ראיות ביחס למי הוא זה אשר ביצע את הירי, ועל בסיס הראיות הקיימות אין אפשרות לקבוע מעל לספק סביר, את אשר מבקשת המאשימה לייחס לנאשם.

אינני מוצא מקום לייחס לנאשם גרסה אשר מפלילה אותו, כפועל יוצא מהדברים אשר נאמרו על ידו כאשר נעצר. לא מצאתי ממש בטענות ובפרשנות שמבקש ב"כ המאשימה לפרש את הדברים הללו, ואינני מוצא מקום להרחיב ביחס לכך.

14. מכל האמור, אני מורה על זיכוי הנאשם, מחמת הספק, מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ב טבת תשפ"ב, 26 דצמבר 2021, במעמד הצדדים.